

tribuna cititorului

Într-o scrisoare trimisă redacției noastre, *Ion Vasiliu* din *Tirgoviște* se preocupă de problema unui „Teatru al națiunilor” — idee sugerată de articolul lui *W. Siegfried* „Paris, iunie 56” din nr. 4 al revistei noastre.

„Am limpede viziunea acestui teatru al națiunilor — sinteză a lumii întregi, în care să răsune, în zeci de graiuri și idiomuri, o singură patetică chemare a omului descătusat și a artei sale către viață” — scrie corespondentul nostru.

Ideea creării unui Teatru al națiunilor nu este nouă și deseori ea a fost exprimată de numeroși oameni de teatru.

Într-un număr recent al revistei „Le Théâtre dans le monde”, editată de Institutul Internațional de Teatru, cu sprijinul U.N.E.S.C.O., *A. M. Julien*, directorul general al Festivalului de la Paris, semnează un articol dedicat acestei probleme :

„Un Teatru al națiunilor ar răspunde azi celor mai înalte aspirații ale idealului uman artistic și totodată necesităților unei arte care nu se mulțumește să fie națională”. Arătând că a venit momentul aplicării în practică a acestui vechi proiect, *A. M. Julien* indică jaloanele concretizării sale. Întreg articolul este o caldă pledoarie pentru schimbul liber de experiențe și idei și sugerează posibilitatea evitării „crizei teatrale”, existente în Apus, prin existența acestui organism viu și pluriform, care va avea suficiente forțe scriitoricești, regizorale și artistice capabile să hrănească toate genurile și cerințele.

Un Teatru al națiunilor ar exercita o

influență favorabilă asupra producției dramatice, și o va face pe planul cel mai larg, atingând toate modurile de expresie. Acest teatru va fi și un important factor pe calea apropierii între popoare, căci „confruntarea pură și simplă, leală, fără spirit de competiție, la care ar fi admise toate valorile — cu condiția de a fi valori — poate să realizeze mai mult ca o sută de hirtii, ca o mie de conferințe ca o sută de mii de poziții”. Analizând rezultatele admirabile ale Festivalului de la Paris, care a realizat o întâlnire creatoare între teatrele lumii, *A. M. Julien* propune ca viitorul edificiu al scenei națiunilor să se ridice la Paris.

Idei similare exprimă și corespondentul nostru. El ne scrie că „...unui teatru al națiunilor, cu conținutul frământat în sinceritate și respect reciproc, îi surid toate șansele acolo, în inima țării care cea dintâi și-a urcat tiranii pe eșafod și unde *Plancher-Valcour*, în momentul căderii Bastiliei, sfîșia cortina, lansînd strigătul „Vive la liberté !”.

Un astfel de Teatru al națiunilor, la care ar participa și ansamblul din țara noastră, este considerat de corespondentul nostru drept unul dintre mijloacele importante de afirmare pe plan mondial a dramaturgiei și artei scenice românești.

Pe bună dreptate, spune corespondentul nostru în încheierea scrisorii sale : „Trebuie să convenim optimiști că nici un teatru de pe glob n-a fost întîmpinat cu un entuziasm mai total și n-a cucerit aplauze încă de la actul premergător fundării lui, ca Teatrul națiunilor”.